

[85] H. J. VAN HAN HOS.

číslo:

NEPRODEJNĚ!

RÍJEN - měsíc padajícího listí

Prodlužují se noci, neustále se krátící den, mlhavá jitra se slunečným oparem, babí leto a pestrobarevná paleta žlutnoucího listí je neklamným znamením, že podzim je neodvolatelně zde. Na jeho počátku dozrívá mas jeleních lásek, po nichž dostal měsíc své jméno. Ve slově říjen je však stejně dobře zaklato kouzlo mlhavých a chladných jiter i jiskřivých dou se "zubatým" sluníčkem jakož i známky ospalosti a stárnutí přírody, která se připravuje k dlouhému zimnímu spánku. I říjnu patří i korálky rudých jeřabin, štědrost nejružnějších plodů, ale i uplakané dny s deštěm, až by těch bylo co nejažně. Pro trampy, táborníky i ocarance přírody je to signál pro zahájení příprav na zimu....

A spolu s Říjnem tu máme malé výročí. Jubilejní desáté číslo Jižana a dva roky práce naší malé redakční tlupy. Výsledky našeho snažení většinou znáte a jste k nim vícenásobně shovívaví. Za ty dva roky vyšlo z našich řad několik podnětů pro další společnou práci. Bohužel se setkali jen s nevalným ohlasem. Je to škoda. Ještě se snad o nepochopení našeho záměru? Nikdo nám nepřikazuje něco psát, sami dost pracně sháníme materiály po všech stranách, někdy i lecos přejímáme z "konkurenčních" plátků a to jen pro to, že vlastně pasivita našich odběratelů nám prakticky nedovoluje vyvinout větší aktivitu, zaměřenou především na dění v místním okolí. Čili jsme za to, že se naše práce setkává s větším ohlasem - především u těch, kteří ještě trampují a žijí v současnosti, ale nejvíce snad u těch, kteří hodlají podlehnout londonovskému volání věčných toulek a obouvají teulavé mokasíny. Bohužel se nevyvinula spolupráce tak žádoucí k úspěšnému plnění přesazovacího úkolu. A že je to nesnadný úkol, to samy víte ze svých bohatých zkušeností. Národ trampský je hloubavý a romantický a najít to správné pojetí, zaujmout každého a navíc - získat ho pro tuto věc, to je práce zápekliťácká právě pro tuto různorodost zájmů, národních a zvlášť osobního projevu osob, part i jednotlivců!

By jsme snad svou cestu chci vili a poznali i různé náory a naší práci. Od skromných počtůval se po nevalivou kritiku, která by snad jiným další práci znechutíla. Ale to není náš případ. Přitom, že těch neochotnějších je asi dříve jen více než rojůval a tak máme zatím při chuti i sílu k další práci. Máme třeba pár listů s chutí a okrytými kartami, něco jiného nezklamáme, jako třeba - štentůry. Čili bychom si, aby nám to všem vyhovelo. A budeme se jen omlávit, uvážejme-li zase výzve: posílejte nám správy, verše, povídky, fary. Těch pár našich spolupracovníků sice dělá ze všech sil co můžou, ale naši čtení jejich informací není pokaždě nešný. A nechte se, když se přispěvkem neuveřejníme. Časný neskončí v koši, ale místa je málo a výrobní dob dlouhá. Ale všechno jednou bude - i ta lakovaná chálka, křídový papír, šedesát stránek a vkládané gramofonové desky a khaki krajkata.... Tenhle časopisek dělá pár trampů a nic jiného na tom nekusíte hledat. Tak potlačte nezástnu skromnost, vezměte pero do ruky a přidejte se k nám s jakovou vervou, aby to další jubilejní číslo mělo už fakt úroveň. Vímochodem, uvítáme mezi sebou každého, kdo by chtěl jakýmkoliv způsobem redakci pomáhat v distribuci. Ale již snad dosti slov. Jubilejní desáté číslo, sestavené ponejvíce z vašich příspěvků, se před vámi právě otevírá....

N Á V R A T

V mládí připadá být život krásný a bez problémů. Poprvé vyjedeš s kamarády ven a cítíš se jako opravdový chlap. Před prvními vanoukem sháníš deku, celtu, uzdu i ešus a v týnu se to vše učíš balit. Pak je tu vytoužený pátek a jdeš rozvázným krokem drsného zálesáka k nejbližší zastávce vlaku. A potom jezdíš a jezdíš, ale čas se nezastaví. Najednou jsi na vojně. Říkáš si: "Za dva roky se zase vrátím mezi kamarády." V té době se ti tvá milá začíná podivně zakulacovat a brzy se již ozývá dětský křik. To už tě zelená stezka pomalu přestává znát.....

Většina kamarádů je tak navždy ztracena a o vanoukch sní jen při reprodukovaných písničkách od osňů nebo u kytar na slezinách v hospůdkách. Někdy je tu najednou rozvod, prážino a otázka - co dál? Tak jsem se také je noho dne ptal. Po několika nekonečně prážných weekendech nad sklenicemi piva jsem ze sklepa vytáhl kromu u nevábne vonících věcí. Jenom celta vyvržela hromadný útok vlhka a plísně. Proto jsem přibalil na tuláka starou deku a další potřebné věci a jako za mlada se vydal na známé nádraží. Ale co to? Kde jsou ty známé omšelé kysláky, prasečáky i vagony s otevřenými plošinami a schůdky, ze kterých se ozývaly hlasy a tóny kytar starých kamarádů? Teď vidím monstun o dvou patrech, které má odvézt na starou řeku. Za chvíli má již moderní vlak unášet do známých míst. I zde jsem to však skoro nepoznal. Místo romantické krajiny moře roztočivých chat v ceně mého celoživotního platu.

Podivnými pocity jsem se plížil ke staré, známé hospůdce. Tu však ke mě dolehl známý hlas kytary a zpěv. Byli tu kamarádi. Jiné mladé tváře, ale začal jsem se v nich poznávat. Čavala se o pověš na mě Ahoj! a byl jsem zase mezi svými. Zanedlouho jsem si připadal zase star tak se mnáct let. Večer má objala hvěz naté noc s tichem usený jen písní Staré řeky. Na kempu u praskajícího ohně jsem ležou vzpínal v tichu noci se kamarády ze staré osny. Byli tu se snou i ti, pro které již dávno skončila životní pouť. Každý jsem se líno v čela ivé rose p obu il byl jsem vyrovnáný a všechny starosti, které se z šly být v týnu pravořnými, odstoupily o pozadí. V té chvíli jsem si uvě ožil, že jsem se natrvalo v štil ten, kam patříš...na zelenou stezku!

Od té doby uplynulo již mnoho let, ale pátek co pátek obnovím toulevo boty a jezu s kamarády ven, o přílohy, kde člověk je oprav a šťasten. V očích svých v stěvníku jsem sice požívá, blázen, pod jbný člověk a nevíš co je to. Lenam sice vilu, skřeačáki hacieku za stěvisice, jachou, tučné konto v tance, ale mam přio u, která ni st afe otvírá svou náruč a mácho lobých a pravých kamarádů.

Makir P. P. Pastička

Ten, kdo se ještě nikdy neprobudil op začínajícího dne někde na pokrači lese, když se slunce neměle hlási o slovo skrze hustý závoj mlhy, kdo nikdy neviděl jeho poprsek v kapce rosy, promaný ve fantastickou směsici barev, kdo neslyšel ten tak neobyčejně sladký koncert nejkrásnějších hlasů vítat nový den, kdo nepoznal vzniklou harmonii barev v okamžiku, kdy mlha zvedá svoji stříbrošecou oponu, kdo nechutnal sváteční oběd na ztrouchnivělém pařezu a nemohl přitom dýchat vůni jeho stoletého dřeva, kdo neporozumí každodennímu obředu zapadajícího slunce, kdy obzor pomalu halívšechny jeho části, kdy oblaka v dálce neustále mění svou barvu, až se zcela ztratí ve všeobecné temnotě okolí, kdo nepocítil krásu z hezky prožitého dne, ten nikdy nemůže pochopit, co nás táhne z města ven do lesů, k řekám a potokům, i třeba za nepříznivého počasí. Ale kdyby si jednou s námi vyšel, mnohé by pochopil a snad by byl i překvapen.....

Noc. Sametová, vlhá a jiskřivá noc, kdy hvězdy na nebi se našteří a pokřikují na sebe. Kdy měsíc hlídá celý kraj a počítá takové ztracence jako jsem já. Noc, kdy na paloučcích luna vidí tančit víly za hudby větru a světél světlušek, kdy se shlíží ve vodách tůní, které se skrývají v hlubokých lesích a kdy stříbří hladiny řek a jezer. Do hájů se dívá laskavým okem a hladí stromy. V houštinách počítá své mladé zaječice. Noc, kdy hejkalové jen občas žalostně zabejkají, kdy sova v měsíčním třpytu hledá ztracené pírkó a potůčky tajemně šeptají. Noc, kdy denní květiny sladce spí, noční rozkvétají a márnivě voní. Noc, kdy v lese praskají větvičky, noc, kdy chodím ven a poslouchám, jak ze spaní občas tikne pták, přes cestičku přeběhne liška s bažantem v mordě. Láskavíci, jiskřiví letní noc, kdy smutek tmou se zpíjí a pak, pak ochází. Noc, která z tebe vyláká úplně všechno, noc, kdy se chceš vykrádeť ze svých žalů. Chceš je říct těm lesům, horám, měsíci, který se na tebe moudře dívá, těm loukám, které voní senem a hlavně té kouzelné, tmavomodré noci. Ta má na svědomí tvé slzy, tvůj tlukot zmámeného srce a může za tvé neuskutečnitelné sny.

Noc. Sametová, vlhá a jiskřivá noc.

E.L.A.P.

NEBĚLEJME Z POMOCI NOCI:

Posle ní dobrou se za jiná mezi kamarády most mluvit o starém problému: tramp a okolní svět. Osada jeze ven a na nádraží je kontrolována zároveň s partou pivních takycaborníků. Ve vlaku jim někdo vytadá, že ruší, i když zpívají potichu a chovají se slušně. Příkladem je boune a tak je gaje sou celý svět proti nám. Lenylini teď vážně články v O mládeku, ale všechny známé a neznámé kamarády, co hlají z ježdění ven patent na poctivost a je ině obcou věc. Většina z nás má dobré zásady a vytvořila si své pořá í honot. To je v pořádku. Ale nemůžeme žlat z těchto honot moaly a uzavřít se pře okolním světem. Pokud utečeme pře světem a nic jiného než van-ry nás nebude zajímat, tak bu eme oko o stejní jako pan šřeček, pro něhož začíná svět až za prahem jeho bytu. Že chodíme sázet stromky, čistit les a řeku není úvo k chlubení co eme pro ostatní ušlali. Ani k tomu, že nám hajný dovolil postavit srub. Vždyť i ten pan šřeček je občas na brigádu, aby měl dob é o mocení. Pomáhat nejen v lese, ale všude tam, kde je to zapotřebí, by mělo být povinností nás všech, co si o sobě říkáme, že máme vztah k pří odě a ke kamarádům. Když je p o někoho smyslem života jen ježdění ven a okolní svět ho nezajímá a ještě tv í, že ho ani nepotřebuje - tak je asi trochu sobecký. O tom, kdo pozdělá cheň z mokrého šreva, má perfektně sbalencou usánu, pěkně hraje a zpívá, umí latovat a navíc ještě se říká, že je to dobrý tramp. O tom, kdo bez pozáilu dokáže všem pomáhat a chápat se říká, že je to dobrý člověk. Chceme aby nás okolí tolerovalo, ale mnohdy nikdy nikoho - mimo sobě ovně, tolerovat neumíme nebo nechceme. Takový postoj nám zřejmě dlouho nevydělí.....

Sam

Bloupy je ten, kdo není králem ve svém malém království.

A TROCHA POEZIE

BÁSEŇ PRO TULÁKA

Můj kamaráde
příteli v ušpiněných kanadách
už vím, proč jsi v pátek neklidný
proč točíš tvář ke slunci
proč oblékáš tělo do zelené Naděje
můj příteli tuláku
už vím

můj kamaráde
já dozvěděl se
proč jsi tak neklidný
když začne jaro nakukovat do kraje
kdy si první sněženka
rozbiže svou hlavu běloučkou
o zvrzlou zem
jak prudce se cere ven

už vím
proč ti zima nevadí
a léto vítáš s pokřikem
"Umí, slunce Umí"
a proč tleskáš.
Já dlouho chodil okolo
hledal ten neposebný klid
záviděl pátečním plným vláčkům
poslouchal staříkové kytary
a pak, bylo to k večeru
zvedl se vítá i já
boty z toulav ho telete, tebe na zádech
a šel do kraje kde voní jehličí
já konečně a po létech
jsem našel sebe
a touhu, která v každém ročním ob obí klíčí

Piškot

ŠVARCAVĚ

Nocí si šlapu sám a sám
už ani nevím kolikátou míli
no, půjdu ještě pěknou chvíli
než na Švarcavě oheň
rozdělám.
Na cestu hvězdy mi svítí
nutí mne stále rychleji jít
tam, kde se nebe stýká se zemí
kde uspává tě lesa šumění.
A bublavý tok říčky v zákratech
jen zvelebuj krásu toho kraje
a dlouho se sem ještě vrátet budeme
než rozpoznáme jeho taje
než ucítíme sladký přírody dech.
Ten dech
co krásu života nám nese
co nelze poznat
nikde jinde nežli v lese

ÚTĚK Z NEKONVENČNÍHO SVĚTA

Půjdeme nahoru
podél potoků
nahoru
ke křišťálovým pramenům
a naše kroky
utichnou v polštářích mechu

Půjdeme!
za vůně vřesu
a bzukotem komárů.
Půjdeme! - tam
kde není všechno na míru....
Půjdeme tam.

T.L.A.P.

kde pravý je ten klid
ne, nelze opravdu víc chtít.
Proto jdu sám dál a dál
tam, kde se země stýká s nebe
vítr mě provází svým zpěvem,
tam na Švarcavě
velkou lásku mám.

Mowgli

PŘÍŠLI JSME TĚ DOZVAT
ND. POTLACH. ALE AŽ NA
DRUHOU SOBOTU.....

HUNGARÁ STRÁNKA

Zdá se, že nás Pepan zanedbává.
A podle čeho tak soudíte?
Už se tři roky neukázal v odadě.

Jak se ti Zuzanko líbí náš srub?
Rozkošný, jenom truchu těsný
kolem boků.

"To je strašný," povídá Bill svý sguaf. "Tuhle v novinách čtu, že v
Americe vyrábějí třista bombardáků denně!"
"No a co?" odvětl něččě jeho polovice. "Víš, že já je stejně nenosím."

Mary k přítelkyni: "Představ si tu drzost. U Kaplice na mě mával někaký
kořen ve fiatu a chtěl mě pozvat na výlet..... Holáka, ten ti má senza
chatu!"

"Kam jdeš s tím stromečkem?"
"Ale šerif mi dal pět korun, abych mu donesl borovičku. Jenženevím,
co s ní bude dělat."

Dobry tramp u odvodu: "rane plukovníku - já mám plochy vobě nohy...."
"Tedy dvojplošník? Schopen! K letectvu!"

Vypravuje Ferry Vlk: Zdály se mi ta holka zdála být ošklivá, ale
když sem přišel blíž, tak to byla pravda....."

"Víte kolik mám holek?" chlubí se Slim.
"Kolik?"
"Tři! Jednu s manželkou a dvě s jinou....."

Tramp Daněel kupuje
žárovku.
"Chcete tu lacinou
nebo Osram?"
"Dejte mi tu lacinou.
Já si jí osrám sám!"

"Slyšel jsem, že jste
na osadě tančili."
"Jo! Tančili! Fred
rozšláp voaf hnízdo!"

"Ty Jerry, ty máš ale
špinavý nohy!"
"Jo. Ale já vandruju
vo pět let dyl než
ty!"

TÓJSEM BLÁZEN NA MAPĚ
JE TO OZNAČENÝ JAKO
VŠEOBECNĚ KULTURNĚ
POZORUHODNÝ MÍSTO:

PÍSNÍČKA PRO KAŽDĚHO.

Jméno mý zná Californie

1. Jméno mý zná Californie, jméno mý zná Buf alo
slyšeli mě v Kansas City, vidělo mě Ohio.
2. Já měl vždycky moc rád lidi, celej život jsem jim hrál
jenže přišel frajer jinej a farář kříž udělal.
3. Tak mý ženský už nebrečte a vy chlapy přestaňte klít
do rakve mi banjo dejte, no tak sbohem - musím jít.
4. Do rakve mi banjo dejte, do kabátu balík strun,
náký prachy uěkudlete, abych moh pít v nebi rum.
5. Tak ten funus ukončete, už mě to ňák nebaví
struny na banjo mi vlhnou, stejně vám to neladí.
6. viz 1.

JIZANI a " JIZANI" aneb příběh z vandru

Takovej vandr na Sázavu, to přece musí bejt perfektní víkend, opakoval jsem si pořád dokola, zatímco kola posázavskýho Pacifiku ukravovala vzdálenost dělicí mne od cíle, na kterej jsem se s klukama celej tejden těžil jak malý dítě. Vůbec jsme nebyli zklamáni, Sázava je opravdu pěkná, taková svérázná a není divu, že už od nepaměti každou sobotu po jejích březích brousí početné davy trampů hledajících ty své "šedé dálky". To, že nacházejí povětšinou jen chatová monstra spojená v celá města, na věci nic nemění. S tím už se asi fakt nedá nic dělat. Na Zlatou řeku jezdí lágrovat povětšinou pražáci a to nejsou špatní kamarádi. Jenže všichni nejsou takoví, jaké jsem si my je malovali....

Na našem trailu jsem po celodenním šlapání dorazili až k Českému Sternberku, přesněji do vsi Soběšín. Smalci dají zapravdu, že přílišnými kulturními pamětihodnostmi neoplyvá, nicméně má jednu velkou přednost. Tou je malá, útulná hospůdka, která nám po dnešní túře přišla akorát vhod. Jazyk se lepil na patro a tak, že tedy před sp ním zajdeme na jedno až deset piv. Vzkročíme do potměšlé nálevny, rohlíčujeme se a ejhle. Táhle sdeí trampíci a už na nás kývají, abychom se jako k nim přidali. Nu, proč ne, říkáme si a seznamujeme se. Naše jižanské vlaječky na klopách si dlouho prohlíželi s převzláštním zájmem a my jsme si již mysleli, že nás zase čeká večer plný ostrých ideologických názorů na téma Sever a Jih. Toho jsme však byli ušetřeni jejich prohlášením. Že oni prý jsou taky Jižani, jenže z Prahy. I zaradovala se naše srdce při vědomí toho, že v samém lůně Unie máme záškodníky, kteří svou činností jistě zajisté podkopávají všechny snahy severňanského velelí. Zkrátka, zdáli se bytí dobrými pardy. Ale ouha. Rozproudila se zábava a nestačili jsme se divit a žasnout nad tím kolik kde hospod navštívili a kde se s kým pobiá li. Naše zdání o správných trampech se začínsko hroutit a jen jsme litovali, že jsme přijali jejich pozvání na kemp. Hospoda zavírala a tak nakoupili zásoby za něž by se nemusela stydět karavana vydávající se na rok do pouště. Jelikož nebylo kde spát, nakonec jsme je následovali. Příchod na kemp nás úplně dorazil. Svě tábořiště měli umístěno mezi dvěma chatami, kde byla asi 50 m mezera, místo pro camp se absolutně nehodící / aspon podle našich

měřitek/. Na zdravých stromech byl olbřími hřebíky přibit trám, v jehož středu se skvěl znak lesní moudrosti korunovaný nápisem "CAMP JIŽANŮ" Všude poházený flašky od piva a přístřešek mezi čtyřmi stromy připomínající kůlnu. Jejich chování? Přesně se cho- dící na takové, jako byli oni. Každý zalezl do jednoho rohu, scho- val se před ostatními, otevřel nožem konzervu a rychle se cpal, aby mu snad náhodou někdo něco nevzal. Že mají hosty je naprosto neza- jímalo. Nevěděli jsme máme-li se smát nebo brečet a tak jsme jen nevěřičně koukali. Následovaly dohady kdo přinese dřevo a rozdělá- oheň. Nakonec se nejmladší pod tíhou argumentů a s velkým přemáhá- ním a žbrbláním odhodlal podpálit kupu chrastí. Celý to uzavřel šerif tím, že vrazil nůž do stromu... To jsem už nevydržel a ptal jsem se ho jako trampa, jak si představuje pobyt v přírodě. Odpověď byla zhruba taková: "Sem nanaš kemp jezdíme proto, abychom neniči- li přírodu jinde a jsme tady úplně volní a tak si zde můžem dělat co chceme. Jezdíme proto jen sem a toto místo jsme vybrali hlavně proto, že je - jak jste si všimli - kousek od hospody." Chvilí jsme nad tím zůstali úplně paf, pak jsme pochopili, že to myslí smrtelně vážně a raději jsme odešli, než se nám ruce roztan- cují. Dlouho jsme pak přemítali, jaké jsou rozdíly mezi lidmi ho- nosícími se znakem Jižanů....

Habeš

Kdo má za ušima může bejt buď mazanej nebo umazanej....

CHVÁLA BOHŮ

Jednou jsme dostali pozvánku na potlach na Brdy. Hned jsme s Tomem nabalili teletiny. Před odjezdem jsme si ještě na nádraží dali fa- zolovou polévku, pořádně se nadláblí a pak honem zabrat ve voze ně- jaké místo. V kupé proti nám seděli dva starší, slušně vypadající pánové a docela dobře se bavili.

Ten pán vlevo povídal tomu druhému: "Vidíte, to jsou ti čundráci co chodí do lesa, nosí s sebou chlupaté kufry a říkají tomu cancá- ky. Kradou taky v lese jehličí a šišky, házejí to do ohně a říkají, že mají táborák. Taky jsem slyšel, že večer po sobě házejí nějakou chrupnou a všichni se vejdou v noci pod jeden širák..."

Tom do mě kopal a říkal, že už to nevydrží. Myslél jsem, že nevydrží tiše poslouchat tu kritiku. Červenal, koulel očima a usilovně se vrtěl. Poslouchal jsem ještě chvíli ty pány a pak jsem si Toma zase všimnul. Slinil si prst, čmáral si po okně a dělál, že v kupé vůbec není.

Potom se pod ním začalo něco párat. Teda, jako něco párat, protože zároveň šel z něj ven strašlivý puch. Ti dva pánové naproti si přestali povídat. Jen ten první řekl, že touhle trasou jezdí už dva roky pravidelně, ale to se mu ještě nestalo.

Tom zase dostal barvu, šťastně se usmíval a povídal tomu pánovi: "A ták, to se stalo vám! A to je dobře, já už myslel, že to potkalo mne..." Ale hned sahal po teletině a koukal zmizet.

Já jsem ještě slyšel, jak ten pán povídá: "Chvála bohu, že jsou venku" a otvíral okno. Dále jsme potom šli pěšky.....

Lišák

Jsme obklopeni moudrostí, ale člověk není jejím pramenem, nýbrž pouhou nádrží a může vydat jen to, co nasbíral...

Dnes téměř nic nedokazuje existenci dříve mohutného velešínského hradu. Těch pár balvanů, které zbyly, nedává ani hrubou představu o rozloze a vzhledu bývalého hradu.

Samotný hrad byl založen ve 13. století. Byl to jeden z nejstarších hradů v Čechách. Stavěn byl podle tehdejších německých hradů. Hrad a panství patřící k němu byl v držení komory královské. Samotný hrad byl malý, ale pevný, stavěný do vejčitého tvaru. Ještě v 18. století byla zachována polozbořená okrouhlá věž, jediný zbytek hradu. Způsob, že se hrad skládá z věže a hradeb je velmi starý. Nachází se u Vimperka, Radyně a jinde. Osada Velešín však byla založena dříve než hrad.

V dnešním Velešíně je zachován dodnes název ulice Latrán, která dříve rozdělovala už vzrůstající městečko. Jelikož byl hrad malý na početnou čeleď a sloužící, spravoval jej purkrabí.

V 13. století byl majitelem hradu pan Čec z Budějovic. Spravoval také panství hlubocké a budějovické. Avšak vše mu bylo odňato králem Otakarem. Jak dlouho byl pánem hradu Čec není známo. Víme jen, že potom byl pánem hradu Beneš Pyšný z Velešína. Majitelé se na hradě za jeho nedlouhou existenci střídali hodně. Hrad pamatuje však i slávu husitskou v plné své síle. Posledním majitelem hradu byl pan Oldřich ze Dvorce. Byl na hradě ještě za Voka z Rožmberka v r. 1487. V tomto roce ale začalo asi také pozvolné opuštění velešínského hradu. Hrad byl dokonce zrušeno vlastními pány, kteří v honbě za bludným pokladem úplně hrad rozbili a zbytky zdí ještě prokopali. Poslední záznam o úplném zničení hradu je asi kolem r. 1613. Nezbývá z něj nic, kromě místa, kde kdysi stál ukazatel: t a d y s t á l h r a d V e l e š í n. Okolní krása údolního nádrže Malše i romantická příroda má však i dnes hojně návštěvníků. Romantika tedy sálá i ze zbylých míst hradu.

/sestaveno za pomoci běžně dostupných materiálů/

Ř E K A

Bylo v odpoledne a nebe jako kožich jezevce, takový stejnomerně šedivý, nízký a linkovaný deštěm, šustivým a monotóním v nějakém jakoby smutečném rytmu, kterej připomínal jednu Stan Kentonovu desku, vohranou, s jedním místečkem rozbodnutým, kde se jehla vracela. Trvalo chvilku než na to člověk přišel a přehodil ji kousek dál. Myslím, že se ta skladba jmenovala "Monotony", pouštěli jsme si ji u Lendy vždycky, když jsme měli psí nálady a teď tu skladbu vyhrával nějaký zatoulanej amplion, skrytej ve větvích nebo já nevím, ale fakt je, že sme to zaslechli voba, i když je divný, že by tu byl v lese amplion, nebo že by si nějaký bláznivej vandrák zachumlanej v houští vyhrával v dešti tuhle desku na klikovej gramofón, ale byly to Monotony a to rozbodnutý místo tam nebylo.

Seděli sme na sudech pod přístřeškem putyky nad Řekou, tam, kde sme se dycky stavovali na pár šluků z lípy a mknout se na slunce, než sklouzne za vobzor, vod tý doby, co sme začali kamarádit s Řekou. I dnes sme tu seděli, hlavy nakloněný dolů, do proudu na paniku vln, špinavejch, jak braly začátky polí rozpíchanějch deštěm, hnaly se rozjiveň a potrhle a tak vodcházal den, mrňavej a promáčeněj deštěm, tak vodcházal den, jakoby ho vlny plný žbabuněk vodnášely někam do zátočiny a pak dál, kde už ho nikdy nenajdem, ani pěna se z něj nezachytí ve šlajsnách a my se dívali na Řeku jinejma vočima, který nám protřel čas, chladně a pomalu, koukali sme do proudu a zjišťovali, že už ta Řeka není nic zvláštního, docela normální voda, samá voda, samá voda.

Marko vzal bendžo co mělo na kůži namalovanýho indiána a vjel mu do kštic, jakoby ho česal a šumění deště se v těch tónech ztratilo. Byla to písnička, která pro nás byla vzpomínkou na doby, kdy jsme šli po řece poprvé. V ní se koupal ponořenej kruh slunce a my nevěděli jak to bude vypadat za zátočinou a hulákali sme "Země!", když se vobjevil břeh s místem stvořeným pro večer s praskavým vohnem a jeho dvojnáskem mezi břehama. Tuhle písničku sme dřív zpívali jako chorál trojhlasně, jako ťfk řece nebo komu nevím. Byla to nádhera, vždycky když sme chytli druhéj hlas a třetí, tenkrát sme z tý písničky prožívali, každý slovo a z řeky každěj voblázek a teď tahle písnička zoufale křičela na Řeku a břeh za ní, zněla nějak dutě, i ozvěna jí přehlídla, tak zůstala někde na druhým břehu, zavěšená na věšácích stromů, smutnejch jako sobotní vodpoledne v Praze nebo možná, že jí vzal proud. Jen pár slov se z ní zachytí někde na jezu a v srpnovejch nocích je bude Řeka houpavěšeptávat s houpavostí, jakou maj havajský ky-tary a bude slibovat modrý z proudů, jak nám slibovala. Pak sme šli dál a pršet nepřestávalo, den se potřeboval vybrečet, déšť nám nevadil, byli sme tak zmáchaný, že už se nevztekáš při každěj kapce, jako když začínáš promokát. Lesu kapalo ze zelenýho mundúru, ušli sme těch pár kolometrů jako nic, les se rozevřel a vobjevilo se údolí, který sme tak dobře znali, se zříceninou zakousnutou do ramene kopce, s nevošetřenejma zubama hrady na cimbuří, a bolavou šestkou věže vpravo nahoře. Řeka se pod ní, zmateně točila, jako kdyby zabloudila a chtěla se vrátit, zlev a do ní klokotal rozčlěnej potok. Bylo to nejkrásnější místo z Řeky, každoročně sme se báli, že ho zuboží nějaká chata s rozešvanejma barvama vokenis plnejma srdček, ale letos zůstalo údolí ještě pananský a slzavý a když sme slejzali dolů k ohništi, ve kterým se eště černaly uhlíky z loňskýho ruku, déšť pomalu přestával a vynechával kapku po kapce, jakoby se zmulil svou jednotvárností. Stavěli sme už tradičně stany "týpi", na dvou klackách převázaných šátkama z toray, byl to tak trochu ceremonial, něco jako balení toray, aby z ní byl perfektní balíček, váleček, když potom stály rozkročený a skvrnitý barvama říjnovýho kesa, rozdělali sme vohněn po indiánsku s březový kůry, Mohykán by se síce v hrábě obraceř, nešlo nám to jako, jeho rucejma bratrů, ale nakonec přece jenom vyšlehly plameny a my sme se sesedli kolem toho tepla na svůj promáčený usárny. A jak sme tak čuřely na sebe, tak sem věděl, co se za chvíli stane /už sem nás všechny znal jako svůj ušmařhaný boty/, že se za chvíli rozchechtáme šleřeným smáchem, přesně jako ty chlapi ve filmu "Poklad ze Sierra Madre", když zjistěj, že jim všechen zlatej prach, tak tvrdě vykutaněj, rozfoukal vtr. A to už sem viděl, jak se Lenda pomalu začíná škebit.....

z historie známých i neznámých

Řekne-li se nádherný kout poblíž Orlické stvořený pro romantická přitahuje znovu a znovu. Tato část našeho kraje je domovským místem písecké osady SPICÍ HVĚZDA, která zde má svůj stálý camp. Písecké, i když to vlastně není tak docela pravda, její osadníci pocházejí nejen z Písku, ale u z jiných měst - např. Č. Budějovic a Kaplice. O to více je nutné ocenit jejich kamarádství, které je i přes rozličné vzdálenosti přitahuje k sobě.

"Říčky", každému se vybav soustoku Lomnice se Skalnicí přehradou. Je to místo jako stvořený a není divu, že proto každého, kdo jej jednou poznal. T. O. Spicí Hvězda nepatří mezi nejstarší osady Jihů. V příštím roce bude slavit své 9. výročí. Budeme-li se držet suchých faktů, pak osada byla založena 15. 1. 1977 na Hrejkovském potoce u Kučeře kamarády Gamou, Satanem, Keňou, Džugym a Senterem. Senter po roce odchází a na jeho místo časem nastupují další členové: Blondák, Pála, Rex, Filous, Joe, Pšouk, Jícha, Pěša a Čvachta. Mezi nejstaršími a nejmladšími je rozdíl téměř deseti let, ale to nic neubírá na skutečné rovnosti jejich vztahů, která není pouhým propagovaným heslem. Uznávanými hudebníky osady jsou Pála, Džugy, Joe a Gumg, ať už je to hra na kytaru či kontrabas. Spicí Hvězda se svým populárním a boдрým šerifem je známa nejen na Kaplišku a Českokrumlovsku, kam nejraději jezdí, ale prakticky po celých Čechách a není vzácností, že často zavítají na Moravu či Slovensko. Avšak, jak sám šerif Keňa říká - nejraději mají svůj kout na Říčkách a svůj camp, i když jejich vandry na tato místa tvoří jen asi 10% celkového ročního ježdění. Vezmeme-li si, že rok má 52 týdnů a porovnáme se zápisy z osadní kroniky, vyjde nám, že přes čtyřicet víkendů ročně osada věnuje trampingu, což je víc než "slušný průměr." Zde je vidět skutečná zanícenost a láska k přírodě vedená touhou poznávat stále něco nového. Ani v osadní činnosti neostávají za ostatními, býva právě naopak. V mnohém je předčí, ať již jsou to perfektně organizované potlachy nebo každoroční volby (zimní) šerifa spojené s vepřovými hody. Jsou zadobře se všemi kamarády a proto jsou vítáni na každé akci, ať už ji pořádá kdo chce. V partě se mezi sebou mají rádi a ještě se jako osada nepohádali. Proto není divu, že jim to tak klapě. Za těch 8 let své existence zažili bezpočet příhod, ať již veselých či smutných, jejichž rozepisování by zabralo samostatný tlustý fascikl. A aby byl výčet informací úplný, otázali jsme se šerifa, zda některý člen osady v něčem gyniká tak, že by to stálo za zmínku a uchování dalším generacím. Dle jeho informací odpovídáme takto: "Ano. Kamarád Pilous - ve žrádle...."

STALO SE NA OSADÁCH I JINDE.....

Toto čtvrtletí a zejména horké letní měsíce se staly pověstnými hlavně díky svatební epidemii, která zle zařádila v našich řadách.

Posuďte sami.

- 8.6. Habeš /Třímetrové vodopády/ + T.S. Vodnice
29.6. Míša /Račí Potok/ + T.S. Dana
27.7. Strunka /Žlutá zář/ + T.S. Ilona
10.8. Vávra /T.S./ + Enka /Tulák/
15.8. se navíc konala na Jivně mohutná společná rozlučka se svobodným životem kamarádů Firna/Jižní Střela/, Rišy /Herkules/, Brtníka /Hi-ha-ho/ a Mikyho /Račí potok/.

Svatební mánie nebyla ušetřena ani známá skupina Nezmaři. Do stavu manželského vstoupili 27.7. Yveta, 24.8. Jimmy a konečně 7.9. Tonda. A aby byl výčet úplný:

- 14.9. Mrož /Hejno Vran/ + T.S. Inka
27.9. Čiga /Velký Medvěd/ + T.S. Petra

Proti Amorovým střelám není obrany a útok nám nezbyvá, než popřát všem "postíženým" řůru štěstí a aby to klapalo.

- 29.6. na rybníku Funčocna pořádaly Třímetrové vodopády 1.Čvachtandy. I Pajda se nakonec smáloval a po týdnu plném deště na vodní hrátky seslal docela prima počasí. Lovily se perly, soutěžilo se v přetahu, i na "rychlých" vodních kluzácích a každý měl možnost vyzkoušet si, jaké pocity zažívá trosečník balancující na bóji. Zkrátka bylo to odpoledne i večer plný her.
- 29.6. 30 let od svého vzniku oslavil tramskou hranicí Gringo z T.O. Modrý Pelikán ve staré cihelně v Chlumu.
- 29.6. A konečně, ve stejném termínu pořádal T.O. Fleming Star na campu u sv. Jána III. Tramské rodeo.
- od našich dopisovatelů přišla zpráva o průběhu IV. Letního běhu na lyžích, pořádaného 6.7. T.O. Skaláci v Divišově.
- 27.7. V Janovicích n. Únlavou T.O. Veselý Medvěd vyvolala mohutné sročení uspořádáním tradiční, tentokrát již VIII. Tramskou Necky Rallye.
- 7.9. se konal III. ročník Skotského pochodu v sukních, pořádaného T.O. Satan, tentokrát na trase Vrábče-Křemžák-tlachoviště U Rybáka. Výsledky soutěží:
Móboj/ Mocboj 1. Švadla T.O. Kočovníci/Praha/
Pytloskok 1. Dan
Samurajský běh 1. Žako
Pantomima 1. Potůček T.O. Žlutý Květ/Třeboň/
Miss pochod 1. Hejkal T.O. Tulák /Klatovy/
Šiškošiková 1. Žanda
Jednoruký rybář 1. Šerpa
Chvilka poezie 1. Švadla T.O. Kočovníci

Během večerního posezení u táboráku byla vyhlášena nová T.O. Třímetrové vodopády a přijat kamarád Panáček do T.O. Satan.

- po uzávěrce tohoto čísla stačil ještě uzavřít sňatek Čupera z T.O. Satan a kamarádka Chrupča. Chystají prý tramskou svatbu. Na kdy?